

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

Aquest número, 10 céntims de pesseta per tot Espanya

Fora d' Espanya fixarán lo preu los CORRESPONSALS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibrería Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga, BARCELONA

PREU DE SUSCRICIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50.—Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

OBERTURA DE LAS CORTS.

A LA DOCTRINA CONSERVADORA.

¡No n' ha arreplegada poca de quitxalla Mossén Antón!... Oh, y que si á tot diuhen «si pare», al final de la doctrina 'ls donará una estampeta en forma de credencial.

LA QUARESMA MONÁRQUICA.

OL dirse qu' en aquest mon de monas y de micos ningú fa res per res...

llenguatge vulgar de la panxa se 'n sol dir: la patria.

Més tart va venir la Butlla á mitigar lo rigor de la austera Quaresma.

Es que 'ls successors dels apóstols s' havian ja retirat del negoci del peix, dedicantse á especulacions més productives.

Lo que passa ab la Quaresma religiosa, passa també ab la Quaresma política.

Y sobretot, ab la Quaresma monárquica.

Jo me 'n recorde de aquells temps de gatzara y aixalabrament que 'ls monárquichs, pèl compte que 'ls hi té, califican de Carnaval republicá del any 1873.

Tots los esforços de las personas serias qu' estimavan la República ab deliri, s' estrellavan davant de la asquerosa mascarada dels seus enemichs, empenyats en desacreditarla y deshonrarla.

La puresa de intencions de aquells governs, que al menor reparo que afectar pogués á la seva dignitat, baixavan del ministeri, perque no pogués dirse qu' estimavan més los medros del poder que 'l compliment de sos debers patriòtics, contrasta vivament ab las concupiscencias dels governants dels actuals temps, arripats als seus càrrechs, comsi estiguessen soldats á las poltronas.

Y no obstant escoltélous y 'us dirán que aixó de avuy es molt serio y alló del any 73 era molt carnavalesch.

Lo que sí trascendia á carnaval era l' espectacle de tants reaccionaris disfressats de cantonals, com los que 's vege ren á Valencia, á Alcoy y á Cartagena, fomentant la més indigna de las sedicions. Com també l' espectacle dels que, posantse'ls malament lo gorro-frigi, adoptavan, guiatos pèls mateixos fins, la boyna carlista. Aixó sí qu' era carnavalesch, com ho son sempre tolas las disfressas grotescas.

¿Qué més carnavalesch que aquells militars que cobrant sou y acceptant ascensos de la República, la traicionavan?

¿Qué més carnavalesch que 'ls que fent tentinas y ab los fusells carregats anaren á dissoldre l' Assemblée nacional, filla de la legalitat y de unas eleccions cent vegadas més puras y més corrents que las que s' efectúan avuy día?

¿Qué més carnavalesch que 'ls que sens reparar que 's trobavan davant de un enemich poderós alsat en armas, van atrevirse á sublevar l' exèrcit, mereixent que 'ls mateixos que havian de aprofitarse de aquella trista hasanyia, en los primers moments la calificquessen de una solemne botarata?

Y no obstant, de aquell fet arranca la Quaresma monárquica, que després de 18 anys, encare dura.

Se va dir qu' era necessari que tinguessen fi 'ls escándols republicáns: se va dir qu' era precís de tot punt que comensés un període de reparació, per medi del dejuni y de la penitencia.

Sobre 'l front dels republicáns se 'ns va posar la cendra de la ilegalitat.

Tots los drets, tolas las llibertats van desaparèixer. Havia comensat la Quaresma monárquica.

Los governs que la instituhian, á cambi de las privacions que 'ns imposavan, prometían al país ratxadas de riquesa, de prosperitat y de progrés material. Li auguravan poch menos que un cel aquí en la terra.

—Vosaltres estiguéu tranquils—nos deyan.—Espanya necessita ordre, pau y sossego: res més que aixó. Heu de prescindir dels drets que 'us trastocan lo cervell, de las llibertats que tan fàcilment vos alborotan, y ja veuréu com baix la nostra direcció acertada y celosa, se multiplicará 'l benestar de la nació fins al punt de que 'ls més pobres, si 'ns creuhen y treballan ab dalé, acabarán per lligar los gossos ab llangonissas.

Tals eran los auguris que feyan. La nostra felicitat dependia de l' observancia rigurosa de la Quaresma monárquica.

¿Han correspost los resultats á las promesas d' ells y als sacrificis nostres?

Vejemho.

Durant aquests divuyt anys de pau y de sossego, de virtuts populars y de trapissondas oficials, los datos estadístichs del mateix govern, ofereixen lo següent passiu:

Per no poder pagar la contribució s' han venut desde que s' instituí la Quaresma monárquica, la friolera de 1 289,904 fincas per l' Estat, y 692,571 per los recaudadors del Banc d' Espanya. Total: 1 982,475 fincas que avants de la institució de la citada Quaresma, formavan la ditxa de un sens fi de propietaris, los quals á las primeras xucladas de las famélicas sangoneras dels fangués de Sagunto han caygut en basca, per no aixecarse'n may més.

Es de suposar que 'ls nous propietaris que las han adquiridas al preu de la contribució que no pogueren satisfacer los que las possehan primitivament, farán miracles de activitat per no sufrir la mateixa sort.

En cambi, per falta de postor que las sollicités, han quedat per vendre, ermas é improductivas, 942,561 fincas més que sumadas al total anterior, forman un horrible conjunt de prop de tres milions de fincas, arrebatadas als propietaris.

En lo concepte de la propietat territorial, no pot ser, donchs, més evident la ditxa que se 'ns prometia.

Pasém ara á la industria.

Durant lo mateix període s' han donat de baixa en las matriculas 150, 642 industrials per no poder resistir los aumentes de las contribucions. Ara, aquests industrials podrán dedicarse, si volen, á la industria de la política monárquica, á desempeñar empleos del govern, á falsificar eleccions, á timar actas, las únicas industrias algún tant socorregudas de aquest país desventurat.

A més d' aixó s' han tancat 1,892 fabricas de diferents productes y articles, las més per efecte de la competencia extranjera, alentada pèls tractats de comers.

Per lo que respecta al comer, los datos estadístichs tenen també una eloqüencia atterradora.

Ascendeixen á 156,574 los comerciantes que per no poder pagar los lloguers ni las contribucions, no han tingut altre remey que donarse de baixa. Los que han quebrat suman 60,415.

Aquí tenen un estat general de las baixas sufrtas en aquesta batalla de 18 anys, empenyada contra 'l país que produheix per los que prometennos venturas á gabadals, van tenir á bè instituir la Quaresma monárquica.

Si 'ls que possehan alguna cosa, si 'ls que disposavan de algun capital ó de alguna finca han sucumbit en tant grans proporcions, ¿qué haurá sigut dels pobres obrers, qu' en lo combat de la vida no contan ab altres elements que ab l' esfors dels seus brassos?

Impossible fer la suma dels que moren víctimas de l' escassés, de la miseria ó del abandono. Cap centre oficial registra aquestas baixas. La fossa del cementiri s' obra per engolirlas. Un cop enterradas se las olvida.

Pero hi ha datos de un ordre especial per apreciar de una manera aproximada la sort de las classes treballadoras de un país: aquests datos son los que 's refereixen á la emigració.

Durant la Quaresma monárquica han emigrat d' Espanya 1.557,281 individuos, dels quals 1.492 624 s' han dirigit á las Repúblicas americanas y 'ls 64,627 restants al Alger francés. Brassos útils, activitats productivas que en l' impossibilitat de guanyar lo pa en lo país, han fugit de la fam que aquí 'ls amenassava emportantse'n un gran caudal de riquesa representat pèl seu esfors corporal.

Suposant que aquests emigrants treballant regularment haguessen produhit uns ab altres mitja pesseta diaria de benefici social, la nació espanyola durant aquests divuyt anys de Quaresma monárquica, ha perdut en aquest sol y únich concepte una suma qu' escedeix de cinch mil milions de pessetas. Una cantitat fabulosa.

Y ara acabém aquest trist quadro ab un retoch de color negre.

No 's concebeix la Quaresma sense que 'ls ensotnats de tolas las castas vayan endoyna. La Quaresma monárquica 's distingeix també per l' abundancia de tipos de aquells que no tenen altra feyna que la de vestirse pèl cap.

La dessangrada Espanya, condemnada als enervaments de la penitencia quaresmal, sosté la friolera de 62 bisbats y un priorat de las ordres, 964 archiprestats ó caps de partit místichs, 10,869 parroquias, 14,624 iglesias sufragáneas y uns 35 000 protectors de majordona.

Fábricas de capelláns n' hi ha 68 ab 830 professors y 48,327 alumnos.

Y van restablintse en grans proporcions aquells convents que 'ls nostres pares formigaren al any 33 de gloriosa recordansa. Prop de 200 se 'n contan ja avuy día ab uns 20,000 frares de tols los colors, de tols los pèls, y de tolas las pegadellas imaginables.

Y ara digan si es hora ó no es hora de que acabi prompte aquesta terrible Quaresma monárquica, que fa divuyt anys que dura.

P. K.

BACALLA DE SAGUNTO Y LO TAN FAMOS DE LAS CORAZONADAS

'L que talla 'l bacallá.

y comensa 'l gran sermó: —Germans meus: vaig á parlarvos d' un assumpto un xich gastat, pero procuraré ferho dantli certa amenitat.

¿Qu' es lo dejuni? Molt creuhen que la Iglesia 'l va implantá ab lo :ol y únich objecte d' aburrir 'l género huma. Res d' aixó. Aquest sant principi s' ha dictat precisament mirant, més que per la Iglesia, per la salut de la gent.

No es una pena ni un càstich ni un torment, com diu algú: es una gran medicina que no costa re á ningú. Hem de mirar la quaresma no com un assot carnal, sinó com un gran baldeo ó una purga universal.

¿Qué us penséu que las personas resistirían molt temps, si tot l' any s' abandonavan á aquesta mena d' extrems? Nó: es precís posar barreras á las disbauxas del cos, establint un armistici que li permeti 'l repós.

¡La quaresma, la quaresma! veus: aquí lo que us convé: quan la Iglesia 'l ha inventada, ho ha fet sóls, pèl vostre bè.

¡Ay d' aquell que no dejuna! ¡ay d' aquell que sempre va darrera de la sustancia! ¡quina mala fi tindrà!

LO DEJUNI.

Ple 'l temple de feligresos, lo pare predicadó s' enfila á dalt de la trona

Contempléu lo sibirita,
contempléu un sol moment:
l' abdómen, formantli bossa
li impedeix lo moviment;
tè 'l nas lo mateix que un vitxo,
la cara com un pebrot,
lo clatell igual que un bombo,
las mans com un sabatot..
¡Miréu al qui dels dejunis
se ne n riu y no 'n fa cas!
¡miréu al qui sols somia
en menjar y estar beo gras.—

Al sè aquí, un mestre d' estudi
crida, rompent en un pló:
—Senyor de dalt de la trona:
¿que ho diu per mi tot aixó?

C. GUMÁ.

QUARESMA RIAS.

SPANYA podrà ser una nació tan catòlica com vulgan: pero lo cert es que en cap part del mon se falta tan descaradament als preceptes de la Iglesia

O sinó, mirin lo que passa.
Estém en plena quaresma y hasta 'l govern barreja.

Lo Congrès, format de ranguets conservadors, está presidit per una rata de sagristia

Lo Senat, constituït per homes de pés, está baix la presidencia d' un soldat l' euger...

Encare que la doctrina no ho digui, jo ho sè de bona tinta: lo govern que fa aixó, peca més que l' home que menja un plat de llagostins darrera d' un biftech.

A Lillo y á Alcira los dependents de las autoritatse dedican á obsequiar á la gent ab tiros y garrotadas, sense cóm va ni com costa, y sols pèl gust de demostrar que era hi ha un govern d' ordre.

—¡Cóm!—diu que deya aquest día un capellá bromista, parlant d' aixó ab en Cánovas.—¿estém en lo fort de la quaresma y deixa donar estofat al poble?

—No, senyor—va respondre 'l mónstruo.—no es estofat, es tunyina.

Lo qui l' entén bè aquest negoci, es en Martínez Campos. No hi ha manera d' obligarlo á dejunar.

Quan governan los fusionistas se posa al costat de 'n Sagasta.

Quan manan los coservadors se 'n va ab don Antón. Tot ho accepta, menos l' abstinencia.

¿Estém en la época que 's pot menjar de tot?

L' home 's presenta com á cristia.

¿Vè la quaresma?

Corrents á ferse moro.

Lo discurs que 'l govern posa en boca de la corona y que

¡POBRETA!

La que fá penitencia.

va ser llegit aquest día en lo Congrès, está ple d' hermosas promesas y admirables propósitos.

Aixó sí, los que tinguin la candidés de créuresho, ja poden dir que han cumplert ab lo precepte pasqual.

Ja han combregat.

Ab rodas de molí.

Sembla que en Martos s' ha posat d' acort ab lo govern y l' apoyará en tot y per tot.

—No comprench—deya un conservador—cóm es que en Cánovas accepta 'l concurs de 'n Martos. Las trobo lletjas aquestas barrejas.—

Y un altre ministerial li va contestar:
—No, senyor: aliarse ab en Martos no es cap barreja.

Avuy don Cristino no es carn ni peix.

—¿Donchs de qué li servirà á n' en Cánovas?

—De forquilla, per punxar á n' en Sagasta.

Lo debat polítich que s' entaulará al Congrès, diu que será molt gros y plé de sustancia.

Per xó no comensará fins lo mes que vè.

Ara tot ha de ser magre.

Estém en quaresma.

—Senyor Rafel—(aquest senyor Rafel es un conservador que viu del pressupost)—¿qué s' ha tornat herejje?

—¡Ay Jesús María Joseph! ¿per qué ho diu aixó?

—Home, si m' han assegurat que no dejuna...

—¡Y qué!

—¿No sab que ara es la quaresma?

—No, senyor: la quaresma conservadora va acabarse á primers de juliol del any passat, lo día que va caure en fagasta...

—De modo que aquesta quaresma...

—Es la quaresma fusionista: ara 'ls toca dejunar á n' ellis.

Entre una beata y una senyora que tè tres nens y parl' molt fi:

—Y donchs—diu la beata—¿ja ha portat los seus fills á confessar?

—¡Ay! no, senyora; no val la pena...

—¿Qué vol dir?

—Que 'ls nens, quan están en la infancia, tenen uns pecats de dimensions molt reduhidas.

FANTASTICH.

DEJUNIS FORSOSOS.

S' obliga á dejunar' al contribuyent y més ab lo govern qu' está imperant: dejuna aixis mateix lo trist c. ssant que somnia tant sol's menjar calent.

No dejunan també completament tois los obrers que sense feyna están?

¿Y 'ls mestres no segueixen badallant fent companya als d' més en sentiment?

Qui dejuna de ferm ja molt temps fá (per més que del dejuni molt se dol y l' abstinencia mira de trencá)

es lo republicá poble espanyol,

puig per més que voldria la... la... la...

no li deixan gosar de aquest consol.

CANDOR SALOMÉ

CAMPANETAS DE QUARESMA.

Perque una pastoral de una hora implica una verdadera mortificació.

Molt xocarà sens dupte lo [diálech que sostenían un rector y un vicari, a propòsit de la pastoral del bisbe.

—¡Una hora de lectura!.. —deya 'l vicari suspirant, á la idea de que havia de llegirla 'l diumenje següent desde la trona.

—¿Y qu' es una hora?—replicava 'l rector —Una hora passa prompte. Mira noy, quan vaig anar á Barcelona, llavors del Sínodo, D. Jaume vá regalarme un puro de l' Habana de aquells qu' ell fuma, y l' encensa á las tres de la tarde y fins á las quatre no tirava la burilla.

—Donchs diga que tot lo del nostre bisbe dura una hora: las pastorals y 'ls puros.

En la Pastoral hi ha párrafos especialment dedicats á tractar la qüestió obrera.

D. Jaume s' arrenca dihent:

«Nos que también somos obreros...»

¡Nos!... ¿?

Bè, vaja sí: Obrer ab lletra mayúscula.

Entre joves Lluisos.

—¿Ahont vás Serafi?

—A veure la xicota.

—¿Ja tens xicota?

—¡Vaya!

—Y ¿cóm se diu?

—Magdalena.

—Ay, noy: estás perdut... Lo bisbe diu en la seva pastoral, que pecan mortalment, tots los que ván á veure la Magdalena.

LOS ENEMICHOS DE L' ANIMA... LIBERAL.

Mon.

Dimoni.

Carn.

D Práxedes que fá alguns mesos menjava, en companyia dels seus amichs, avuy dejuna rigurosament.

Peró 's consola, pensant que dintre de dos anys, una véu simpática li cridarà:

—D. Práxedes: quan tinga gust... Lo dinar es á taula.

Perque ja está admés com á cosa corrent, la substitució del torn del poder per lo torn dels estómachs.

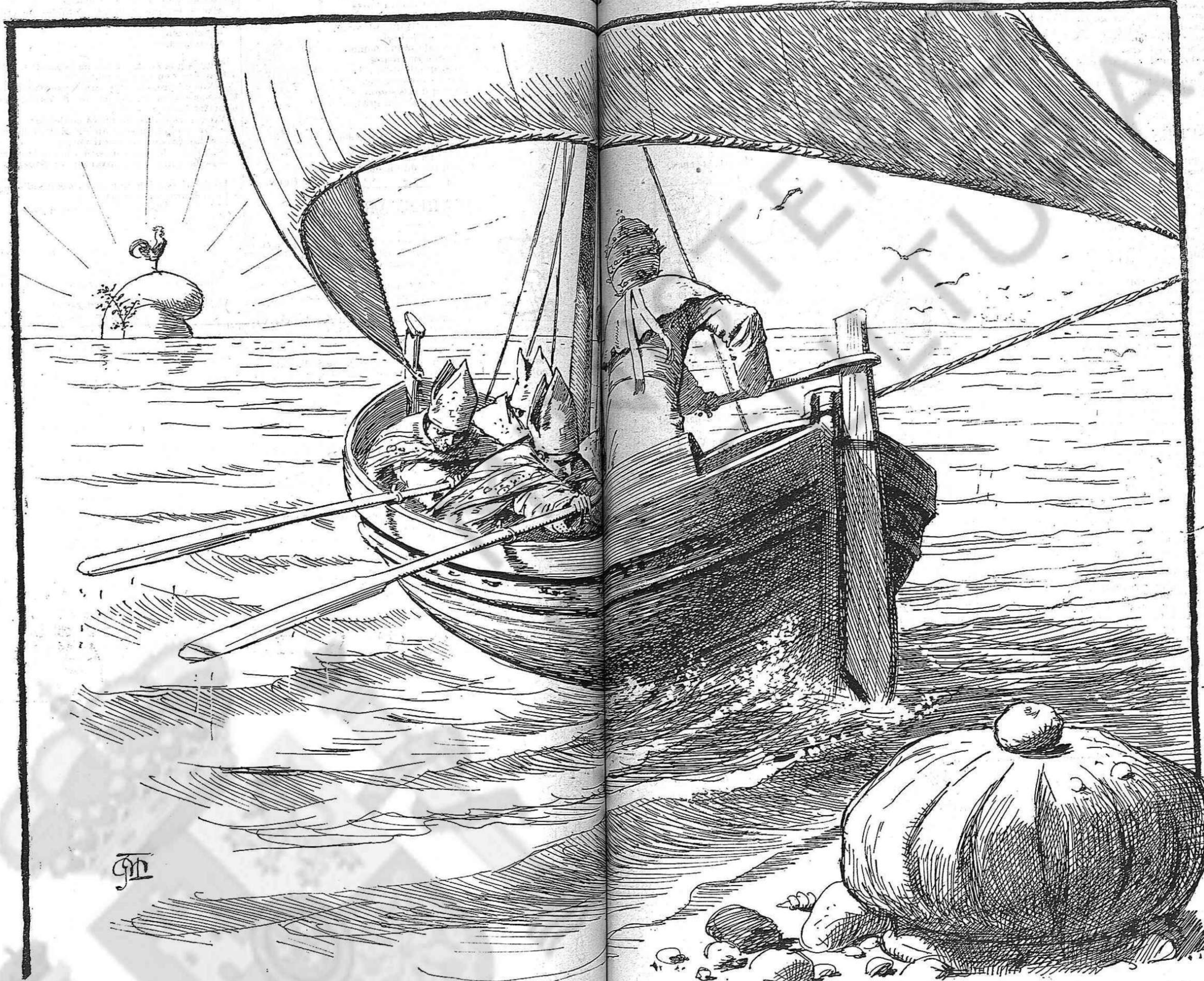
Se medeix ab tota exactitut la capacitat estomacal de cada partit monárquich, y ja ab una llarga temporada de anticipació, se sab y 's determina quant temps ha de durar l' entaulament de cada un.

D Práxedes, l' última vegada vá resistir cinch anys de fartanera En cambi 'l mónstruo no tè resistencia sino per dos anys.

Lo símbol de la política dominant podria representarse per una sangonera.

S' arrapa al pressupost, xucla, s' infla y al últim cau per ella mateixa.

LA BARQUETA DE SANT PERE, CAMA DE RUMBO. (Dibuix de Apeles Mestres).

«La barca de Sant Pere ha de fugir de las platjas de las vellas institucions que s'en sech, y dirigirse á altres mars hont puga mantenirse á flict.» (Cardenal Lavigerie).

«Y para ver tal situación se hizo la gran restauración»

A París, á ff de donar varietat als sermons de Quaresma, que per massa gastats, atreyan poca concurrencia á las iglesias, han prés lo partit de convertir los pesats monólechs en animats diálechs. Així, puja 'l predicador á la trona, y á las primeras de cambi, un individu que 's troba entre 'l concurs, demana la paraula y 's llença á contradir los arguments del orador sagrat. Lo qui així interromp es un capellá vestit d' home, que previament s' ha posat d' acort ab lo predicador. Comensa la polémica més ó menos viva, més ó menos animada, á voltas xistosa, entre l' alegría dels feligresos que segueixen ab interés la batussa espiritual, fins que 'l contradictor se deixa derrotar miserablement, perque així estava convingut. Ab aquests elements, á las iglesias fan plé cada nit.

Aixó demostra que la religió per atreure concurrencia ha de valerse dels medis profans qu' emplea, per exemple, las empresas teatrals quan tractan de assegurar lo negoci. Dels monólechs han passat als diálechs; dels diálechs entre dos personas passarán á las escenas de conjunt. Jo no desconfio de veure en las iglesias un escenari, ab lo seu teló de boca, los seus bastidors, las sévas bambolinas, las sévas baterias de gas, la seva llanterna de llum Drumont, y en fi tots los elements necessaris pera donar importancia á un espectacle. Y 'l día que 'ls capellans se decideixin á buscar lo refors del género flamench, aquell día á las iglesias no s' hi cabrà.

Pera probar lo antipático que ha de haver sigut sempre á Catalunya 'l menjar de peix, y per lo tant la Quaresma, no hi ha com fixarse en los apellidos cataláns, inspirats los més en noms de la naturalesa, cap absolutament, que jo sapiga, en nom de peix. Y aixó que Catalunya conta un litoral extens y ha sigut sempre aficionada á la vida de mar.

Obsérvinho. Tenim apellidos d' elements naturals: Puig, Roca, Plans, Rius, Camps, Quintana, Vinyas, Bosch, Horta, Canals, Font, Torrents. Ne tenim de vegetals: Alsina, Roure, Pi, Vern, Parera, Magranar, Presseguer, Prunera, Parrá, Atmeller, Oliver, Castanyer, Llimoner, alguns que donan fruyt comestible. Ne tenim de animals quadrúpedos, com Llop, Bou, Vaca, Moltó. (un Moltó ha sigut regidor de Barcelona). D' aucells no hi ha que dirho: Llué, Passarell, Rossinyol, Pardal.

De peix, ni un. Y fins resulta ridícul: figurinse uns subjectes que 's diguessen Sr. Sardina, Sr. Rap, Sr. Rajada, Sr. Llagosta, Sr. Llus, Sr. Llubarro, Sr. Sipia, Sr. Calamars, Sr. Congre, Sr. Tunyina, Sr. Llenguado, Sr. Xanguet, etc., etc. No hi ha més apellido de peix que 'l de Reig. Y encare aquest no deu referirse al peix, sino al bolet del mateix nom. També hi ha 'l de Mirapeix; pero aquest no se 'l menja, que se 'l mira.

Queda, donchs, plenament demostrat, que 'l menjar de peix obehint á las prescripcions de la Quaresma, ha sigut sempre antipático als cataláns.

P. DEL O.

Á UN CUNERO.

SO-BRUT.

Ab la cara que fas de mort de gana, que semblas, més que un hom, ánima en pena, anares boy nevant, ó en nit serena, recorrent del districte, serra y plana, y fent més camí tú en una senmana, que no buscant á Déu feu Magdalena. Lo que vols tú es aná ab la panxa plena y pagá lo que déus, igran tarambanal á costa del pobret que 'l vot té dona: es lo potent desitj que á tú 'l domina. Mes, ten cuydadó, que probant fortuna no topis pèl camí alguna persona que, quan cregas trobá d' or una mina, té trenqui las costellas, una á una

JAPET DE L' ORGA.

ESPECTE á un succés ocorregut diluns á la nit, en lo tros de carrer de Caspe, próxim al teatro de Novedades, de que s' ocupa ab notoria inexactitut Lo Diluvi del dimecres á la tarde, sols dirém que ningú va presenciarlo més que las dugas personas que hi van pendre part. Y com nostre estimat amich, lo senyor Roca y Roca no ha contat á cap redactor del Diluvi lo que allí va passar, no hi ha que rompés lo cap molt temps pera comprendre l' origen de aquella versió. Será, donchs, convenient, que cada vegada que 'l sarauhista Valls, tant desitjos de notorietat, intenti realisar alguna hassanya per l' istil, suppliqui á un redactor del Diluvi que l' acompanyi perque pugui presenciar lo fet, á fi de donarne compte ab la deguda exactitut. Lo redac-

tor del Diluvi podrà veure com certs tipos al anar per llana surten esquilats: podrà conèixer per una part, si 's vol, lo mèrit especial de unas ungetas de regidor; pero per altra part podrà contar també lo número de pinyas que pot rebre en un parell de minuts y la fila que fa un pretendent á la concejalia, al donar un cap-girell y revolcarse per terra, com si apamés ab la seva persona los metros d' entarugat que caben en un tros de carrer. Y per fi, podrà apreciar la conducta de una persona prou serena, que veyentse agredida sobtadament y logrant derribar al seu rival, en lloch de aixatarli la cara de una patada, tomba l' esquena y segueix lo seu camí, mitj per despreci, mitj també per no veures en lo sensible cas de tenir de pagar com á nova una cosa ja massa atrotinada.

Lo Sr. Canalejas está passant un gran disgust. Per lo mateix qu' es un home que val, suscita molts envejias,

y 'ls vells xaruchs del partit fusionista no li escatiman, ni li ocultan las sévas antipatias. Alguns per fastidiarlo, fins han proposat á n' en Sagasta que torni á reconciliar-se ab en Martos. Altres no hi ha desaire que no li tassan su'rir. Tots ells se proposan inutilisar-lo. ¿Ho logran?

Sr. Canalejas: no só jo qui ha de donarli consells; pero 'm sembla que de una casa ahont las parets son esquerdadas y 'ls seus habitants fan mala cara, lo millor es anarse'n sobre la marxa, Sr. Canalejas. —¿Pero ahont vaig?—preguntarà vosté. —Á casa seva—li responderé sens vacilar.—Vosté en la casa sagastina hi está com rellogat. La seva casa, bé prou deu recordarse'n, es la República. Fassi com las

professons: de la Republica va sortir; á la República pot tornar... Tal es la professó y no hi ha més cera que la que crema. Preparatius conservadors. Se projecta contractar un empréstit de 750 milions de pessetas. Resultats de cinch anys de dejuni... ¡Y pensar que ni ab una suma tant inmensa logran taptarlos lo boca!...

En Pavia, capitá general de Madrid, tenia intenció de assistir á la inauguració del Congrès, colocant una bona partida de soldats en las tribunas, á fi de mantenir l' ordre. L' héroe del tres de janer sempre está en caràcter.

Sab que hi ha á las Corts dugas dotzenas y mitja de diputats republicáns y ja no té prou soldats á las sévas ordres. Esperis, esperis, general guapo entre 'ls més guapos, que tot just ara comensém. De diputats republicáns ja n' hi anirán més en lo succésu. Lo d' ara no es més que la llevor: la cullida vindrá després y llavoras no han de valerhi hassanyas com las del 3 de janer del any 1874. Perque com deya Cervantes: «Nunca segundas partes fueron buenas.»

L' escena á Manresa. Lo tribunal ha trabat embarch sobre 'ls béns y mobles de un tal D. Joseph Gibert, gran amigatxo dels freres caputxins, tant, que aquests freres guardan un armonium del embargat. Lo Tribunal, com es consegient, se presenta al cau

dels caputxins pera procedir al embarch del armonium, y 'l Pare Prior, després de recordar qu' está baix lo protectorat francès, comensa per insultar als representants del jutjat, amenssa ab esqueixar l' acta; crusantse á la porta tracta de impedir la sortida del Tribunal, y agafant l' extrém de una corda, 's posa á tocar desafortadament una campana com demanant l' auxili de la comunitat. Ara veurém qu' es lo que farà 'l jutjat de Manresa contra aquest caputxi. Si á la presó de Manresa s' usessin los caputxons com á la presó Modelo de Madrid, crech que la qüestió quedaria reduhida á un simple cambi de caputxas.

Y ab aixó crech que n' hi hauria prou per escarmentarlo. No 'n teniam prou ab la Colla del arrós, que pèls al-reddors del Born ara s' acaba de constituir un' altra colla, dedicada també á pescar actas de concejal, havent adoptat lo nom pintoresch de Colla de l' anguila. Es precis deixarse de collas y d' arrossadas. La única colla possible, avuy, es la dels amants de la moralitat y de la bona administració municipal. De una colla per l' istil, ne formarà part de segur, tot lo vehinat de Barcelona.

Un amich que tinch á Manila, m' escriu lo que segueix, ab fetxa 18 de janer: «La procuració general de freres franciscáns ha sigut assaltada per nou lladres indigenas. En la dita procuració s' hi trobavan quatre freres, un llech y alguns criats. Hi mediá alguna resistencia pèls freres y dos d' ells resultaren ferits de alguna importancia, com també 'l llech, y altres dos levement, y dels criats indios dos graves y un leve. «Los lladres han sigut capturats, un d' ells ferit en un peu per un casco de botella y l' altre en una cuixa de un tiro de revólver, que li dispará la veterana al capturarlo. «Tots ó la majoria dels freres fan esforços desesperats pera que á la major brevetat s' executi als citats individuos. No obraren així poch anys enrera, y aixó que 's tractava de una escena encare més horrorosa de la qual sigueren victimas dos espanyols particulars, modelos de laborositat y honradés, y ferit gravement un altre. Aixó seria degat á que aquests infelissos per ser seglars, no tenian cap dret á la vindicta pública (que á horas d' ara encare no ha quedat satisfeta), mentres que sent freres es precis donar aquesta satisfacció al Esperit Sant. «Tant lamentable es un cas com l' altre; pero las personas imparcials haurían desitjat veure als freres movense llavoras com se mouhen ara, que sembla que no tingan prou temps pera demanar la repressió. «Y fins no falta qui procura (ab fins que prou s' endevinan) extraviar la opinió de las autoridades, fentlos'hi veure que 'l cas present ha sigut un atac á las institucions monásticas, degut al filibusterisme, y fins alguns, segons se diu, arribaren á culpar á la masoneria. (Quin modo de desbarrar! «Que l' únich móvil dels criminals ha sigut lo robo, no hi ha cap dupte, ja que si 'ls hagués impulsat l' esperit de venjansa, temps de sobras haurían tingut per fer mandonguillas ab tots los freres, sent així que sols se cebaren ab lo procurador que tenia las claus de la caixa, y ab l' ad-junt per si sabia ahont eran los quartos, y finalment ab lo llech que sigué 'l primer que 's hi plantá cara. Los altres tres freres ne sortiren sols ab algunas esgarrapadas»

Sortirá dintre de pochos días: UN VIATJE DE NUVIS. Humorada en vers, per C. GUMÁ ab dibuixos del reputat artista M. MOLINÉ.

DE PEIX.

AL HOME DEL LLORÓN. ¡Mil enhorabonas príncip del meu cor! Celebro moltíssim que al fi don Antón l' heja fet cap-padre dels seus senadors. ¡Si n' hi ha hagut de lutxas per pescá 'l silló de la presidencial... Vosté, contra tots, s' ha emportat la breva, com es de rabó, pues may de la vida s' ha vist en lo mon que 'l peixi-menuti desbanqui al peix gros.

També va agradarme la gracia especial que va demostrarnos quan li van donar possessió del càrrech. ¡Ab quin desembrás va abreviar la cosa! ¡Pim pam pum! ¡ja está! Bé prou lo burxavan, bé prou quatre gats fi davan á entendre qu' era natural que fes una arenga... ¡a bona part van! En lloch d' obri 'ls llavis, vosté... va callar.

Ara lo que importa es qu' en las sessions no perdi la calma

ni fassi bunyols
Déixis tirar pullas,
no s' escolti 'ls mots
que per marejarlo
dirán certs guassóns.
¿Que cridan? ¿que cridin!
¿que riuen? ¡millor!
No vulgui enredarse,
procuri fe 'l mort
y recordi sempre
qu' entre 'ls senadors
de la part esquerra
hi ha molts *liburóns*.

Obrant d' aquest modo,
pot estar segur
d' ocupá 'l seu càrrech
sense cap disgust,
perque a n' als que callan
no 'ls busca ningú
y passan y viuen
desapercebuts.
Ara, si s' embranca,
si 's posa á fe 'l bú,
y ataca als verdosos,
y apoya als madurs,
y vol fer discursos
y vol gastar fums,
es fácil, molt fácil
que li cridin: ¡¡¡illus!!!

C. GUMÁ.

AL PEU DEL CONFESSONARI.

ARE capellá, ara 'm toca á mí.
—Bueno ¿Quánt temps fa que no
ha anat á confessar?
—Un any. Cada quaresma cum-
pleixo ab l' Iglezia ab regularitat
matemática.
—La Iglezia no está per matemá-
ticas: com més sovint se va á con-
fessar, millor.
—¡Ay, pare! No ho sabia.

—Pues apúntisho perque no se li olvidí. ¿De quin ofici fa?
—Jo?
—Donchs qui? ¿aquella vella que dorm en aquest recó?
—Soch carnicer.
—¡Ah! ¿Com es que s' ha pujat la carn?
—Home, perque al preu que la veníam no 'ns hi podíam
salvar. Lo bestiar s' encareix, los transports son difícils...
en fi, que si no haguessen pujat la carn, aviat tots los de la
facultat 'ns hauríam vist á la miseria.
—¿Vol dir qu' es veritat tot aixó?
—¡Que si ho es! Ja li asseguro jo que val més tocar l' orga
que ser carnicer, avuy día. No 's guanya una pesseta
—Endavant; veyám de quins pecats s' acusa. ¿Ja té ben
finas las balansas?
—Sí, pare: cada día las frego ab polvos de banya de
ciervo.
—¡Oh! Fregant, únicament se fan llubentas; pero aixó no
impedeix que l' un plat pesi més que l' altre.
—Vel hi aquí una cosa que no l' he atalayada.
—Donchs m'riho. Y sobre tot, procuri que si hi ha un
plat que pesa més, no siga 'l que hi posa la carn.
—Donchs quin? ¿l' altre? ¿si que la fariam bona!
—Es que no 's tracta de ferla bona, sino de donar á ca-
dascú lo que siga seu. ¿Son bons los pesos, al menos?
—Sí pare: de llautó y molt monos.
—Pero ¿son llarchs ó curts?
—N' hi ha de tots: la mitja tersa
es més baixeta que la tersa.
—¿Quánt pesa la tersa seva?
—Onze unsas.
—¡Guapo!
—¡Oh! Pitjor la lliura del carnicer
del meu costat, qu' e... care no 'n pesa
deu.
—Bueno. bueno; ja ho tindré en
compte. ¿De qué més s' acusa?
—De que molts vespres vaig al
teatro sol, deixant á la senyora tota
disgustada.
—¿Per qué no se la emporta?
—Prou que hi vè també molts
vegades. Pero es una dona que may
está contenta. Ara poch li vaig com-
prar un anell de brillants y va tro-
bar qu' era poch per ella...
—Continúhi: ¿en qué més ha fal-
tat?
—Aquest día á la tarde, anant á la
torre...
—¡Hola! ¿quina torre es aquesta?
—Una torreta que tením á Sant
Gervasi. Es molt bonica: hi ha jardí,
arbres, un surtidor ab peixos ver-
mells...
—Bè: ¿qué va fer aquest día anant
á la torre?
—Vaig tenir la debilitat de dir
quatre amoretas á una noya que
passava per la carretera...
—¡Oh! ¡vosté, un home casat; atre-
virse á...
—Es qu' era molt guapa.
—Pitjor que pitjor. Quan més gua-
pa es una dona, més gros es lo pecat
del que li diu cosas... ¿Pero no va
passar d' aquí la calaverada?
—No, pare. Jo, en broma li deya
que pujés á la tartaneta...
—¿A quina tartaneta?
—La mèva. Tením una tartana y
un' haca, per anar y venir de Sant

Gervasi. Devegadas també 'm serveix per anar á la bolsa.
—¿A fer qué?
—¡Psé! á veure si puja ó baixa. ¡Com jo hi jugo...!
—¡Vaji en nom de Dèu, donchs! ¿Es á dir que pujan lo
preu de la carn, jurant que l' ofici de carnicer no dona...
y van al teatro casi cada día gastan joyas de brillants, ten-
nen torre, passejan en tartana y fan jugadas de bolsa? ¡Ja
pot aixecarse immediatament!...
—¿Sense donarme l' absolució?
—No, senyor: que l' absolgui en Coll y Pujol.
—¿Quí es?
—Un fulano que fa tirar sorra á la Rambla y tracta als
carnicers ab molta amabilitat.

A. MARCH.

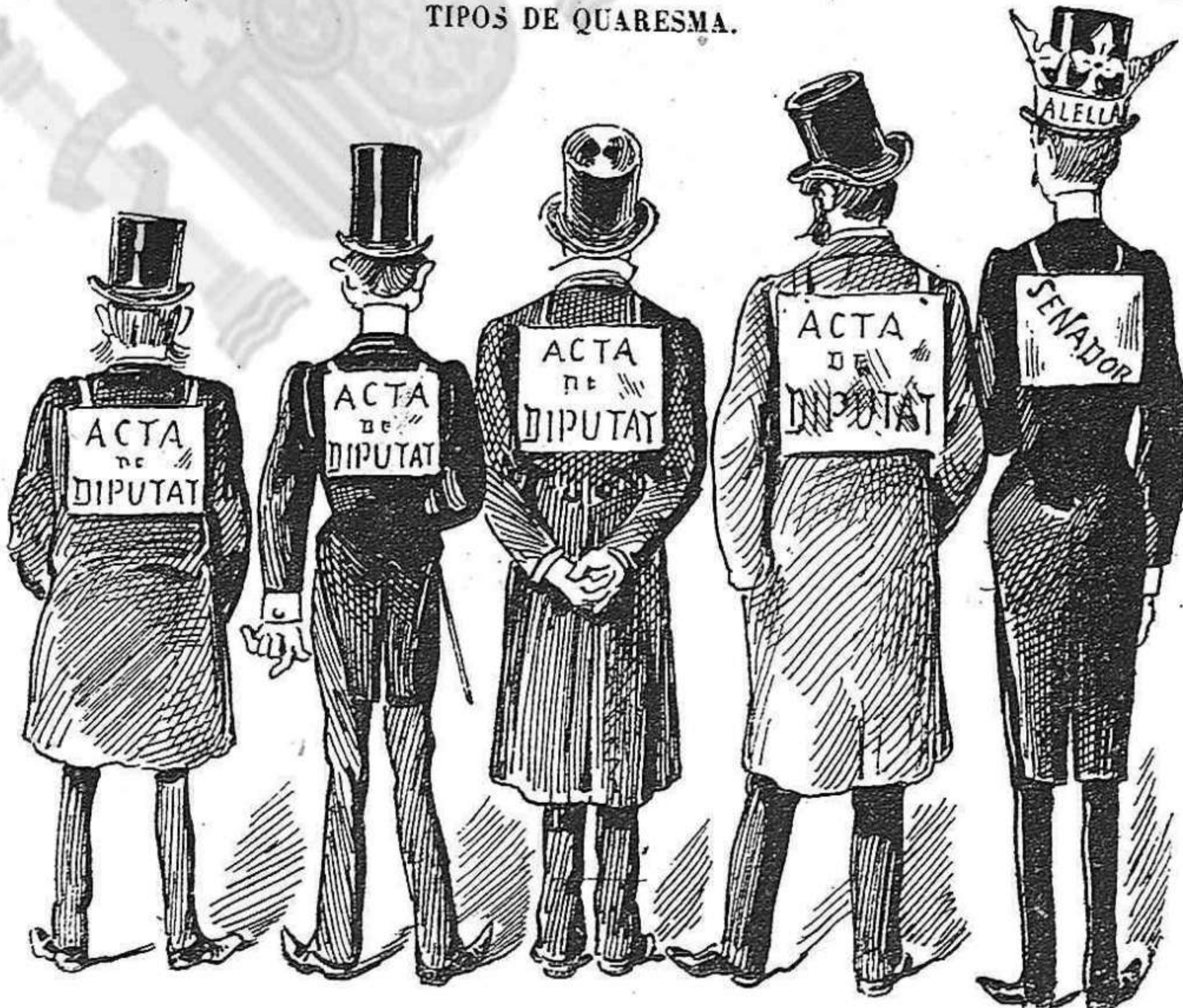
DISFRÉS DE QUARESMA.

Quan tot al pobre Janet
li marxava com la trampa,
allá al poble hasta als fadrins
més pintats plantava cara.
De estatura petitó,
pero viu com una dayna,
alegre sempre al parlar
y d' inquieta mirada.
Duya calsilla d' estám,
justillo color de pansa,
espardeya de tres toms,
gorra al cap, negra la faixa.
Xerrava per vinticinch,
se bellugava per quatre;
si una broma 's feya al poble,
en Janet no hi feya falta.
Menava hortas y secáns
ab dos fills que l' ajudavan,
tenia plens los graners
y una unsa á un recó de caixa.

Los dos fills se li han casat,
li han pres las terras y casa,
la jova 'l té de cap d' ull,
ja ningú 'l pot veure gayre.
Ja roba no 's pot comprar
y té que durla estripada,
la jova no 'l vol cusir
perque diu que temps li falta.
Avuy lo reganya aquest,
demá ja 'l reganya l' altre,
la jova li diu mal vell,
y 'l fill que ho escolta calla.
No 'l veuréu ja en bromas may,
perque no porta una malla,
y fills, hont no hi ha diners
la alegríja també hi falta.

Una tarde estant tot trist
pensa abandonar la casa;
agafa un civaderet
y un bastó y 's posa en marxa.
Segueix cent pobles captant
tot plorant y patint gana,
se veu tot brut y estripat
y per company la desgracia.
Arriba á la capital
hont viu lo seu amo d' antes,
á casa seva se 'n va
y li móstra tanta llástima.
Lo senyor compadescut
se fica má á la butxaca
li dona setze ó vint rals
y 'l fa sentar á la taula.

TIPOS DE QUARESMA.

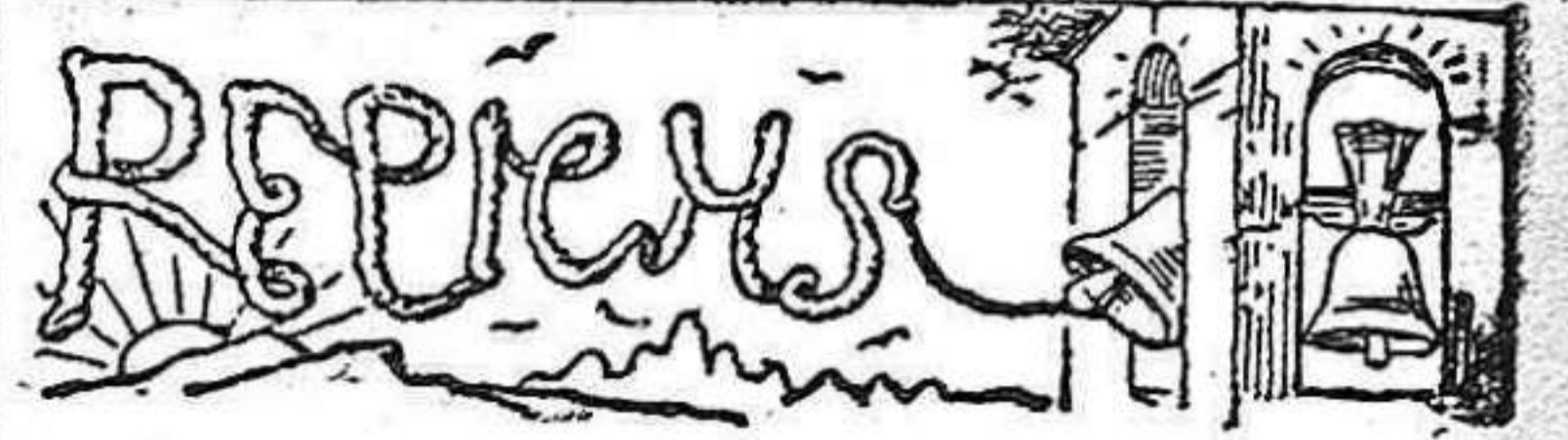

Los que han comprat la butlla.

Quan ja l' han atipat bè
lo fan entrar á una sala,
posantli un tarot tronat
y una levitota arnada;
li fan vení uns pantalóns
escursantli un tros la cama,
y fet ridícul disfrés
escalas avall lo llansan.

Avuy, lo pobre Janet
prou l' haureu vist per la Rambla
cullint puntas y papers
quan caritat no demana.
Sempre trist y cap-ficat
prou hi pensa ab lo temps d' antes!
¡Passejant, fet un senyor,
anyora 'l poble y l' aixada!

JOSEPH ALADERN.

N'TRE 'ls diputats de la majoria ele-
gits per formar part de la comissió
d' actas, n' hi ha un que 's diu
Crespo.

Per lo tant es de creure que veu-
rem cosas molt *crepas*.
Un altre ¡oh Providencia! 's diu
Frau.

¡Quants diputats que portan ac-
tas brutas, no l' aniran á trobar, di-
hentli:—Sr. Frau, sobre tot tinga pietat de una parenta!

En la comissió de incompatibilitats hi ha un Viñaza.
¡La *viñassa*! Aspiració suprema de tots los que volen
cullir molt rahim y embotar molt vi.
N' hi ha un altre que 's diu Roda.

¡Que rodi la bola!
Un altre, en fi, 's diu Clemente. Molta clemencia 's
necessita perque pugan acceptarse tantas y tantas actas
brutas.

He vist ab molt sentiment que 'l Sr. González Solessio
ha tingut un atach de reumatisme.

Lo reumatisme es, com sab tothom, la malaltia carac-
terística de Barcelona.
Per lo tant lo senyor governador obrará molt santa-
ment arreglant la maleta y prenent lo carril.

Calculi que contra 'l dolor reumático no hi valen car-
gas de caballeria.

Sr. González Solessio, creguim á mi, vágissen á las
Còrts, que allá no falta qui li está preparant unas bonas
fregas.

Un revister del *Brusi*, qu' escriu desde Madrid, dona
compte de un pormenor curiós.

D. Francisco Romero Robledo viu al carrer de Barqui-
llo, numero 13.

Lo numero 13, com sab tothom, es un número fatal. Y
respecte al carrer de Barquillo, no
hi ha més que dir que *barquillo*-
traduhit al catalá voi dir *neuula*.
Ara comprench perque als pobres
reformistas ja fa tan temps que 'ls
tan carregá 'ls *neulers*.

En quadret de Quaresma.
Cada vespre en la iglesia dels
Jesuitas, lo Pare Goberna celebra
exercicis espirituals especialment
dedicats á la classe obrera. A la
porta del temple no hi falta cap nit
una guardia municipal, sens dupte
per evitá que l' estrépit d' un pe-
tardo vinga á interrompre 'ls pia-
dosos exercicis.

Una frase de un transeunt:
—Mira, noy, qué bè está aixó:
al terrat del edifici un para-rayos,
á dintre de la iglesia un pare-je-
suita, y á la porta un para-petar-
dos.

Contan que 'l Sr. Puig y Valls
al emprendre 'l viatge á Madrid va
causar no-poca molestia als seus
companys de wagó. Tots se quei-
xavan de certa fortor desagradable
que sentian, sense poderla de-
finir ben bè. A pesar del tret que 's
deixava sentir, varen tenir que fer
tot lo viatge ab los cristalls baixats.

A Madrid ha passat lo mateix.
Presentarse 'l Sr. Puig y Valls al
Congrés y posarse tothom lo moca-
dor al nas, es tot hí. De manera,
que 'l Sr. Puig y Valls no fa més
que entrarhi, donar un vol y sortir
tot desseguida.

En Cánovas li ha proporcionat perfums dels més penetrants... Però tot inútil: la mala olor no desapareix.
Y a qué s'heu aquesta pudor?
Senzillament a que 'l senyor Puig y Valls ha portat durant tant temps l' acta de Gracia al infern de la levita, que ja ningú li tréu may més aquella pesse del dessobre.

En la majoria conservadora del Congrés, hi ha molta aygallifa, es a dir molts joves de la confraria de la goma.
Lo govern no ha trobat millor manera per enganxarse.
Però 'l vapor de l' aygua bullenta a la goma la desenganxa.
Per lo tant, molt cuidado a deixar que la goma de la majoria s' acosti a l' olla del pressupost, sino no servirà per res.

Lo discurs de la Corona resulta un document insustancial, molt curt, molt poch expressiu, y que tracta totas las qüestions superficialment y com de passada.

Y aixó que l' ha redactat en Cánovas.
May ab més rahó podrà dirse que aixis com a molts l' escriure 'ls fa perdre 'l llegir, a molts altres lo menjar los fa perdre l' escriure.

Un problema de Medicina.
¿Es cert que 'l general Martinez Campos pateix del fetge? ¿O es que tracta de fens'hi patir a tots los espanyols?
Val la pena d' estudiarho, per veure, si contra lo que ningú havia cregut may, las malalties del fetge resultan contagiosas.

Llegeixo:
«Se diu qu' en Sagasta abriga 'l propòsit d' evitar a tota costa que siga discutida en las Cámaras l' última crísis.»
Esta molt bé...é...é.

Se reuneixen los senadors, y com es de regla y costum, en Cánovas los hi espeta un discurs.
Després del Mónstruo, s' aisa l' héroe de Sagunto, y diu:—Senyors: després de lo que acaba de dir en Cánovas, jo no 'ls haig' de dir res enterament: per lo tant, m' assento.

Terminada la sessió, D. Antón se dirigeix a D. Arseni, y li diu:
—Lo felicito cordialment pèl seu silenci.
Desde qu' es al mon, de segur que no s' ha dirigit una pulla més sangrenta al general de las corassonadas.

Lo Noticiero, al donar compte de la obertura de las Còrts, diu textualment:

Los que menjan.

«S. M. se limpió tres veces las lágrimas durante la lectura del primer párrafo del mensaje.»

¡Ditxosos conservadors! Se diria que sòls existeixin pera entristir. Fan plorar al país, fan plorar a las institucions, fan plorar a tothom.

Casi més que un partit, semblan una colecció de cevas cruas mitj partidas.

Ja avants de que las Còrts se reunissen, va efectuarse en lo Congrés una votació decisiva.

Las actas dels diputats varen votar per ellas totas solas, donant lo següent resultat:

Actas netas: 101.—Actas ab protestas leves: 107.—Actas ab protestas graves: 123. De lo qual resulta que la irregularitat y la bruticia representan una inmensa majoria en lo Congrés elaborat pèl partit conservador.

Preparémnos: ara comensarà la feyna de safreig. Y ja veurán com a pesar de tots los esforços, certas tacas no desapareixen. Y 'l país farà molt bè retxassant la roba poch presentable que s' empenyarán en endosarli las bugaderas canovinas.

Los pagesos de la costa, tant de Catalunya com de Valencia, s' queixan amargament de que 'ls frets rigurosos de aquest any, han gelat los garrofers.

No tothom plorará ab los seus ulls.
Per exemple, 'l general del llorón, pot dir:—Jo arreplego cada any sis mil duros com a capita general, més dos mil com a poseedor de la créu pensionada de Sant Fernando, y altres sis mil com a president del Senat.

Total una cullita anual de catorze mil duros, deguda pura y exclusivament al garrofer de Sagunto.
Aquest, per ara, no s' ha gelat: pero corren mals vents y comensan a esgroguehirse las fullas.

Molts periódichs inglesos atacán durament al príncep de Gales, heréu de la corona, per la seva excessiva afició al joch.

Lo fill de la reyna Victoria podra dir:

—Ay, ay, ¿de qué 'us extranyéu?... Jo no jugo per jugar, sino pel gust d' estar en relacions continuas ab lo rey de basto, ab lo rey de copas, ab lo rey d' espasas y ab lo rey d' oros. ¿Existeix, per ventura, una ocupació més digna de un príncep?

Davant del tribunal compareix un atracador castellà, agafat *in fraganti*, mentres s' apoderava de un portamonedas.

Al preguntarli per la seva professió, respón ab tota la frescura:

—Me dedico a la bolsa.

CANTAR.

Los mores tienen arena,
los árboles tienen hojas,
y yo conece un rector
que tē quatre majordonas.

J. STARAMA.

SOLUCIONES

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ti-a-na
2. ANAGRAMA.—Boters-Rebost.
3. TERS DE SÍLABAS — EL VI RA
VI CEN TA
RA TA DORS
4. GEROGLÍFICH.—Isasa es un dels ministres.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans R. Madalla, Un Aixabarriat, R. Ru. J. R. B., Pela Ruchs, Barbian, Joanet G. de Reus, Ole Canobé, J. Giné (hereu de Casa), T. Bartra, Piesirini, y Nicodemus:—Lo que 'ns envian aquesta semana no la per cas?

Ciudadans Tanet de Sant Pol, Aguilera, N. Chabiot, F. F. E. F. Arolas Misericora, Joan del Pau, Amadeo, Mr. Eugon, R. Pons y V., J. M. Feliu, Gateu Masclé, y Joan Espel y Palou:—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadana Un Pagano (Sitjes): Las cartas han de venir firmadas y la firma ha de responder de son continúo. — L. Ll (Palleja): L' assumpto ja es vell. — B. Aguiló: Los versos de vosté tenen un caracter massa particular y no interessarian prou al lector. — M. Quer: No 'ns agradan prou los epigramas que remet. — J. T. y R.: Es molt flúixet. — Pepet del Vendrell: Resulta molt desigual. — Piripichio: Hi troben defectes de versificació y ademés son algun tant estiraganyadas. — Ben: Lo sonet va bé. — Japet de l' Orga: Idem los versos que 'ns envia. — J. Aladern: Gracias per l' envió: pèl número extraordinari hem considerat més propia la que va inserta. — Un Llanut: Fassis afeytar la llana y luego parlarem Aixó vol dir que quan se demana un favor a una persona lo primer que ha de ferse es no insultarla. — J. Gollefrichs: L' idea va bé; pero 'ls versos son detestables. — L. G. Lo mateix li dihem: la idea pot passar; ara 'l dibuix no pot anar ni ab rodas. — Cantor de Catalunya: Esta ben versificada; pero te poch fondo. — Pep de l' Arrendataria: Los versos son dolents. — R. Alonso: Excepció feta de las rimas *casa y pass*: que no consonan, lo demés está bé. — J. Cortada: No 'ns serveixen. — C. Vila y M.: Es regular; pero no mata. — Pilarica: Va bé. — L. C. Callicó: Lo mateix li dihem. — Domingo Bartrin y C.: No 'ns fa 'l pes. — J. Zuñer: Calculi que del seu nom pot haverhi molts.

LOPEZ Editor —Hambra del viij. 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 2.

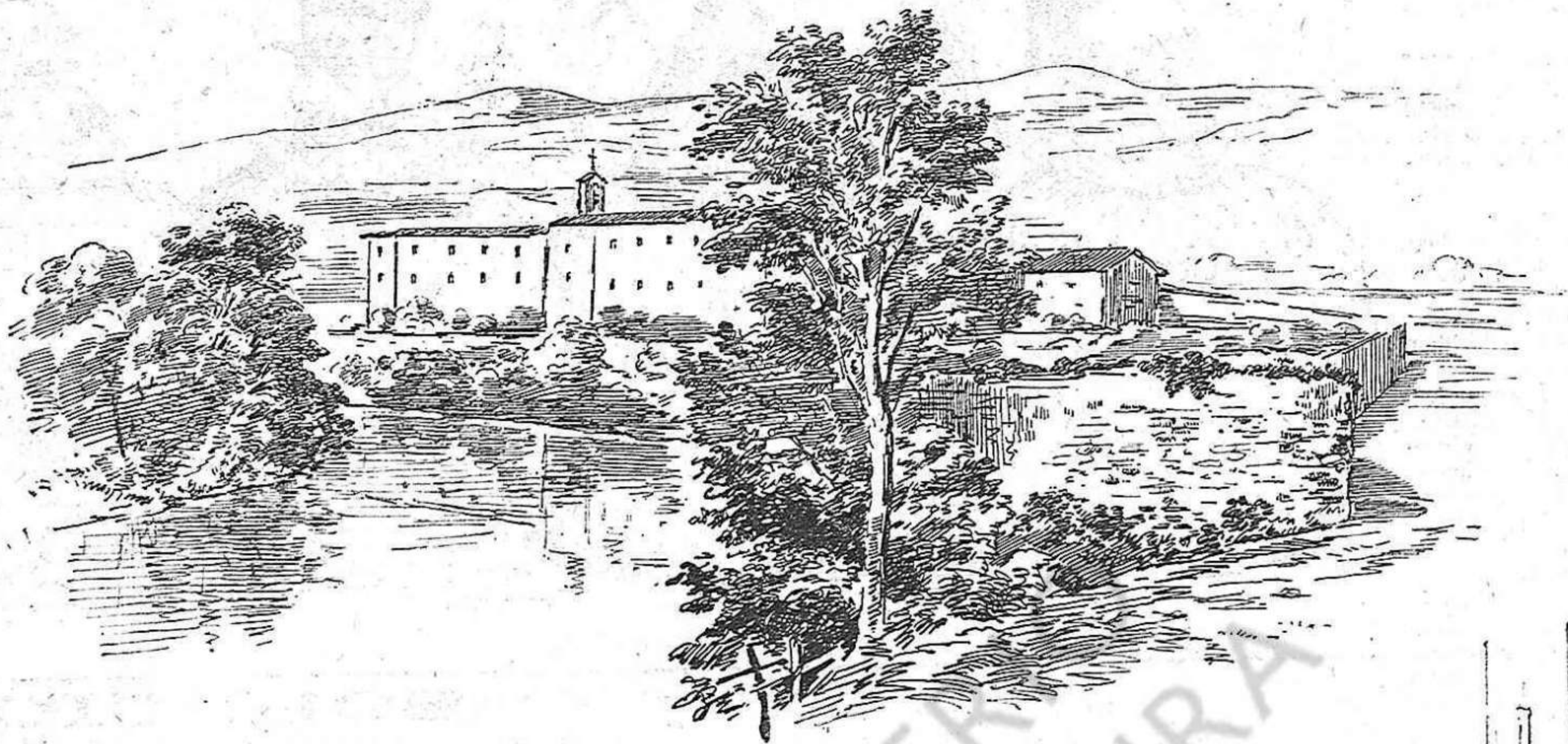
Los que dejanan.

Los que combregan ab redas de moli.

LOS QUE HO ENTENEN.

CONVENT DE CAPUTXÍNS, Á PROP DE PAMPLONA. (Del natural, per Lagarde).

Lo convent vora del riu,
al voltant fullatje etern,
sol esplendent al hivern
y dolça fresca al istiu.

Una estona de resar,
llegir qualsevol coseta,
bona taula, roba neta
y, per tot treball, jugar.

Que la industria està mitj morta,
que la marina agonisa,
que 'l país no dú camisa...
¡ves à n' ells lo que 'ls importa!

Conseqüència: ara com ara,
tant si riuhem com no riuhem,
à pesar de lo que diuhem,
no hi ha res com ferse frare.